

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/2 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLV.

V Ljubljani, 22. mal. travna. 1892.

List 17.

Stara Božja pot Marije Device v nebo vzete

na Dobrovi pri Ljubljani.

Spisal Anton Lesjak, dobrovski kapelan.

I. Del.

§ 1. Kaj nam pravijo ustna izročila in zgodovino-
pisci o začetku božje poti na Dobrovi?

(Dalje.)

Poslušajmo, kaj nam pripoveduje o tem ustno izročilo in kaj zgodovino-
pisci.

Pred sto in sto leti je ves ta hrib, kjer so sedaj farovž, farovška poslopja in šola, pokrival temen gozd. Segal je prav doli do travnikov. Da je temu bilo res tako, to dokažem. Saj še ni več kot 140 let, ko je germovje in gozdno drevje raslo še prav tikoma pri cerkvi, ko je vendar cerkev bila postavljena že toliko stoletij poprej. Hrib nad cerkvijo je spremenil v rodoviten svet še-le g. Jernej Zupanec, četrti župnik Dobrovski l. 1757 in 1758. On pravi v zapisniku, ki je še shranjen v farnem arhivu, da je napravil te njive z veliko težavo in stroški, ker je moral potrebiti in izkopati mnogo germovja. Zato se tem njivam gori še dandanes pravi „na Borštu.“ V farnem arhivu se nahajajo stari bakrorezi za napravo spominskih podob te božje poti. Tudi na teh bakrorezih je videti, da se je gozd pred kakimi 150 leti še prav doli do cerkve in šole razprostiral. To se mi je zdelo potrebno pojasniti, da se more naslednje umeti.

Med ljudstvom živi pobožna povest, katera nam pripoveduje čudežni začetek te božje poti. Ta legenda je bila že večkrat opevana. Prav mično jo je sestavil pokojni J. Kovačič, dekan na Verhniki. Natisnjena je v Slomškovih „Drob-

tinah“ l. 1863 in obsega 41 osemverstnih kitic. Ta legenda pravi, da ob času ko je bil ta kraj še samotni in ves zaraščen, je živel blizu vode samotni kmet, ki je imel mnogo drobnice in goved.*) Mali njegov deček, ves priprost in nedolžen, je pasel njegovo obilno čedo. Pobožna mati je pazila na to, da je sinček vsako jutro za rana vstal, se pokrižal in molil. Po kosilu dene svojo torbico in rog čez ramo, pa tudi svoje bezgove piščalke ne pozabi. Ko se pokropi z blagoslovljeno vodo in je živina že izgnana, zatrobi v rog, da se razlega na vse strani. Zdaj z bičem tla pokriža in počí, goveda in drobnica se zažene v trop na obilno, dobro pašo po bližnjih gričih in dolinicah. Pastirček posluša vesel raznih ptičkov glasno petje in mično žvergolenje. Tudi sam se usede na bližnji štor in piska vmes. Ko se ljuba živinica napase in v bistri vodi napoji, jo pastirček žene vesel na dom. Tako mu poteče dan za dnevom.

Nekega večera pa, ko pastirček brezskerbno piska na svojo bezgovko in sklicuje po navadi čedo, se mu ne oglasi ne sivka ne liska, tudi drobnice ni nikjer. Teka sem ter tje, kliče in kliče, pa odmeva mu le jék. Noč se bliža. Dečka skerbi: kliče Boga in Marijo na pomoč in de la svete obljube. Zazdi se mu, da sliši v obližji mukanje govedi. Gre za glasom in „hvala Bogu!“ vzdihne, ko zagleda vso čedo skupaj na enem kraju. Ali kako ostermi, ko vidi, da je vsa živinica obrnjena na eno stran in kleči na sprednjih nogah! Revček ne vé, se mu li sanja ali je resnica. Kakor odrevenel gleda predse, da se prepriča, ali njegova čeda res kleči pred malo podobno v leščevji? Prekriža se, serce mu utriplje:

*) Splošno pravijo, da je bila ta hiša sedanja Rudnikova hiša št. 19 na Dobrovi.

bliža se podobi, jo častitljivo vzdigne in poljubi ter hiti ž njo proti domu. In zdajci se vsa čeda spusti za njim. „Mati, glejte čudo, katero sem videl. Pred to podobo je klečala vsa naša čeda,“ kliče veseli pastirček.

Mati, vsa zamišljena v obilna opravila, se ne zmeni dosti za dečka in dene podobo v skrinjo. Drugi dan žene pastir čedo po navadi na pašo. Ali na večer mu zopet vsa čeda zgine spred oči. Trobi in kliče, pa nobeno goved ne zamuka, nobena ovčica ne zameketi. Kaj velja, si misli, morebiti je čeda zopet v leščevji. Gre toraj na oni kraj, kjer je bil živinico našel prejšnji dan. In glej! živinica vsa zopet kleči pred podobo Marijino. Tudi on poklekne, pobožno zmoli „Če-ščenasmarijo,“ vzdigne in poljubi lepo podobo in gre proti domu ž njo. „Čujte vendar, ljuba mati, vsa živina je zopet klečala pred to podobo.“ Mati jo zopet v skrinjo dene, pa dobro zaklene. Čudno sicer se ji vse to zdi, mnogo misli, pa le molči.

Tudi tretji dan se ponovi to čudo. „Oj za božjo voljo, mati! naša živina je bila zopet pri podobi in je tam klečala.“ — kliče pastirček, ko prižene na večer živinco domú. Žena se prestraši. Reče malemu: „Jutri po sv. maši grem duhovnemu očetu vse to povedat, ti pa tega nikomur ne pravi!“ In takó je žena res storila. Povedala je vse na tanko in resnično. „Se danes bohem prišel z malo tovaršijo k vam,“ ji rečejo gospod. In kmalu potem pridejo za njo trije gospodje duhovni. Ko pa gospodinja odpre skrinjo, v katero je že v tretje shranila podobo, — podobe ni nikjer. Vsi se čudijo. Sedaj pokličejo pastirčka. Naročé mu, naj pase čedo po navadi, in ako na večer na njegovo trobenje ne bode šla živinica domú, in jo bode zopet našel pred podobo v leščevji, naj urno pride povedat in jih poklicat. —

Deček pase po navadi. Prepeva, in piska na bezgovo piščalko: ko se pa proti večeru živina napase, gre vsa čeda zopet na znani kraj ter redoma poklekne. Ko deček to zapazi, teče hitro domú in spehan pripoveduje, da je sveta podoba zopet na gričku, kjer se leščevje začne in da vsa čeda kleči pred njo.*) Zdaj urno romajo duhovni in vsa družina na oni kraj, katerega jim pokaže pastirček. Glej čudo! Vsa živina kleči pred Marijino podobo. Globoko ginjeni popadajo vsi na kolena, molijo in priserčno pozdravljajo preblazeno Devico Marijo. S solznimi očmi vzamejo častiti gospod prečudno podobo, jo nesejo v hišo ter napravijo majhen oltarček, kamor jo postavijo, naj bi tu bila, dokler ne pozidajo ka-

pele na čast Materi Božji na mestu, kjer se je prikazala v tej podobi. Kmaló je postavljena mala kapela. Slovesno zdaj prenesejo čudno podobo iz hiše kmetove ter jo med molitvijo postavijo na mični oltarček v novi kapeli. Daleč na okrog se je razglasil ta čudež in verniki so romali na božjo pot k „Mariji v leščevji.“ Seveda je bila kapelica kmalo premajhna. Zato so pozidali lepo cerkev v čast Materi Božji v nebo vzeti.

V bistvu ravno to, samo da mesto vse čede imenuje le dve ovčici, nam pravi tudi mična pesmica, katero je zložil g. Andrej Praprotnik, sedaj vpokojeni vodja prve mestne deške šole v Ljubljani, nekda pa prvi učitelj na Dobrovi. Pesmica je ta-le:

Leži, leži dolinica,
Dolinica lepa dobrovska,
Zelene trate in polje
Se z gozdi gostimi versté.

Pastirček tam je pasel mlad
Ovčice svoje mnogokrat;
Zverine divje bal se ni,
Od svoje čede jo podi.

Zgodi se nek poletni dan,
Ko tropič svoj že ima zbran,
Ovčic mu dveh ne staje še,
Iskat ju koj po gozdu gre.

Ni dolgo v gozdu se mudil,
Ovčici ljubi je dobil;
Al' kaj je to, on sam ne vé,
Klečali ste ovčici dve!

Pred njima pa podoba je,
Bliščeče Božje Matere;
In sveti strah obide ga,
Prečudno gre mu do serca.

Podobico je koj pobral,
Jo skerbno hranil, k sebi djal;
Domú hiti z ovčicami,
Prigodbo pravi materi.

Podobo mati spravi to,
Ni mar ji zanjo kaj bilo;
Naravnost izgovarja se:
„Igrača to otroška je.“

Pastirček zjutraj v gozdu spet,
Podobo najde, kakor pred;
Domú hiti z ovčicami,
Pokaže spet jo materi.

„Gotovo vzel si jo doma,“
Zaverne mati sinčeka;
„Kako bi le podoba ta
V dobrovo gосто sama šla?“

*) Svet, kjer stoji sedaj farna cerkev, je bil pred časom res gričast. Bil je med cerkvijo in sedanjo šolo precej globok jarek, ki se je pa pozneje zasul in zravnal. Pis.

In mati zopet spravi jo,
Zaklene skerbno v skrinjico;

Prepričati se dalje če,
Al kaj resnice temu je.

Pastirček zjutraj v gozdu spet
Podobo najde kakor pred;
Domú hiti z ovčicami,
Pokaže spet jo materi.

In mati zlo prestraši se,
Ko zvé, da to resnica je;
Verjame vse in iz serca
Marijo kliče in Boga.

Na kraj prigodbe čudne te,
Marskteri romat, molit gre;
Kapelico sozidajo,
Podobo v njo postavijo.

Marije čast se tu glasi,
Pomoči mnoge Bog deli;
In kmalu še postavijo
Prijazno cerkev romarsko.

Iz daljnih krajev sem ljudje
K Mariji v cerkev to hite,
In tudi še današnji dan
Ta sveti kraj je dobro znan.

Tu starih sedem lip je še,
Mogočno so izraščene,*)
Na njih pa ptičice pojo,
Mariji hvalo, čast dajo.

Od bližnjih krajev in drugod,
Ljudje gredo na božjo pot;
Marija mila dobrowska
Pomoč in milost mnogim dá.*)
(Dalje nasl.)

Moje spreobrnjenje.

Premišljevanje.

(Dalje.)

Pekel je tedaj, žali, in dovolj je, če moj prijatelj sedaj ne terpi tamkaj. Toda jaz, jaz nočem priti v pekel. Ali kaj naj storim, da se mu izognem? Zdi se mi, da sem se nekdam učil v katekizmu na vprašanje: Kaj je treba storiti, da človek ne pride v pekel? — „Kedor se hoče izogniti peklju, mora živeti kot se spodobi dobremu kristijanu. Lepe besede, toda praktično jih izverševati! Da, ali terpeti tukaj, živeti kot dober kristijan, ali pa terpeti v peklju na onem svetu! Druzega ne preostaja... Ubogi prijatelj, kam me je pripeljalo razmišljanje o tvoji smerti! Zavedlo me je k resnemu razmišljanju. Res, čas je, da bi pričel resno živeti, zlasti ker so mi dobro znane nečimurnosti sveta. Če bi ljudje ne poznali tako

dobro mojega mišljenja, morebiti bi le-tó še storil, toda ravnati se moram tudi po ljudskem mnenju, dasiravno mi je to v tem slučaju v resnici težko, prav zelo težko.

In tudi marsikteri mojih prijateljev storil bi istotako, ako bi ga ne zadrževala ravno tista ovira, bojazen radi ljudskega menenja. Nek pregovor pravi: Kedor je moder, se ne briga za menenje ljudstva, kajti to nikdar ne preneha govoriti. In jaz se ga vendar bojim, tedaj kaka modrost je moja? Tak sem kakor otrok, rad bi se spreobrnil in vendar si ne upam. Mislim, da mi bode prijatelj v kratkem odpisal ter mi pokazal pravo pot, po kateri se zamorem rešiti.

Pervi nasvèt.

Prijatelj piše brezvercu:

„Tvoje pismo našlo me je v pravem položaju. Komaj sem ga prebral, šel sem v cerkev in opravil sveto mašo. In kakor si lahko misliš, priporočil sem Te iz vsega serca Božji previdnosti in dobroti. Premišljal sem resno tvoj položaj in zatoraj Ti pišem sledeče:

Dragi moj, zagotavljam Te, da imam sočutje s teboj. Žal mi je resnično, da živiš v slabi družbi, toda pomisliti je treba, da ni odmerjeno vsakemu zlo za to, da mu škoduje. Notranji boji, v katerih se nahajaš, upam, da so početki novega, srečnejšega življenja, katero bodeš kmalu pričel. Ti praviš, da so ti Tvoji notranji boji nekaj demoničnega (satanskega), jaz pa bi raje rekel, da so to sledovi čudovite previdnosti in dobrotljivosti Božje. Hočeš ali nočeš, bitja Božjega ne moreš tajiti, sicer zanikaš čuvstva svojega serca in ugovarjaš prepričanju vseh časov in vseh narodov. Vprašaj svoje serce in odgориlo Ti bode: V resnici biva Bog, ki vse vlada in vodi. In ako priznaš pričujočnost Božjo, tajiti ne moreš tudi tega, da on misli na vse in skerbi za vse, ter da vidi v Tvoje serce in pozna Tvoje dušne boje, katerih vzrok je — zagotavljam Te — on sam, kateri jih zamore istotako napraviti, kakor tudi zopet odvzeti po svoji sveti volji. Če hočeš toraj ozdraveti, obrni se k njemu, da Ti odvzame zopet dušne dvome, ter ti podeli serčni mir. Tako je storil tudi s sv. Pavlom, sv. Avgustinom in z neštevilnimi drugimi, katere je blagovolil zopet pripeljati v svoje naročje. Spominjam se, da sem že večkrat prišel v dotiko z mladimi ljudmi Tvoje verste. Sprejeli so moje nasvete in kmalu bili so zopet na trdnem. Pišeš mi, da si se dal zapisati za brezverca. Ubogi prijatelj! Tega ti ne morem verjeti. Rojen si kristijan, izgojen tudi kot kristijan, in vendar si zgubil toliko dragocenost, sv. vero! Ko bi jo

*) Na vzhodni strani cerkve je stal do dne 10. aprila 1888 hrast — orjak. Moral je biti nad tisoč let star. Na porobku je meril v premeru cele 4 metre.

*) „Vertec“ I. 1890. str. 113.

bil skerbno varoval, verjemi mi, bi Ti rodila neprecenljivi sad, kakor ga obrodi pri milijonih. Oh, oživi naj se zopet Tvoja vera! Mōli k Bogu, molitev razsvetlila bode Tvoj duh, pokazala Ti bo vzrok Tvoje nesreče in povedala, katerega sredstva se Ti je z najboljim uspehom poprijeti. Se ena beseda! Ako povprašuješ, kaj Ti je prvo dalo povod, misliti na spreobrnjenje, lahko vidiš, da je bila to podoba Matere Božje, in še sam nisi zato vedel. Ta dogodek je čudovit in ima gotovo namen, zopet pridobiti Te spoznanju sv. vere in Bogu Tvojemu Očetu. Toraj zateci se k Njemu, in če mi verjameš, prični že sedaj moliti čiščenamarijo in kmalu se bodo razpersili oblaki, ki Ti sedaj dušo obdajajo. Vedi, da Marija, naša dobra Mati, vodi nas po najprimérnejših potih do zveličanja. Poslušaj me toraj in zaupaj! Mōli vsak dan trikrat čiščenamarijo, to Ti svetujem, zateci se k njej, kakor k pribežališču grešnikov: pomagala Ti bode Marija. — Hvala Ti za zaupanje, s katerim si me počastil, in verjemi, da sem Tvoj najzvestejši prijatelj.“

(Dalje nasl.)

† Martin Skubic.

(Gorečemu dušnemu pastirju v spomin.)

(Dalje.)

Ko je bil Skubčev Martinek zveršil v Ljubljani z lepim uspehom normalno šolo, ga pošljejo stariši v Novo mesto v latinske šole, kjer se je enako odlikoval s pridnostjo kot z lepim vedenjem vseh šest let, katere je ondi preživel. Njegov starejši brat Jožef, ki je bil tudi v Ljubljani v šoli, je moral doma ostati, ker mu učenje ni šlo tako izpod rok, kot mlajšemu, Martinku. Ko je bil Jožef dorasel, je bil prevzel očetovo domačijo, a umerl je v mladih letih, še neoženjen. Tako je postal oče, ki se je bil že znebil gospodarskih skerbí z novega gospodar obširnemu posestvu in sicer ravno v tistih letih, ko je bil naš Martin dijak v latinskih šolah, v modroslovju in bogoslovju. Zato nam je umljivo, kar pripoveduje še živeči mlajši brat Anton, da je dijak Martin z velikim veseljem prihajal k očetu na počitnice; in da se je deržal tudi v prostem času naj rajše doma pri stariših, kjer ga je večkrat obiskal kak sošolec ali prijatelj. Včasí je tudi sam obiskal kakkega prijatelja ter izostal nekoliko dni z doma. Posebno dobra sta si bila z upokojenim učenim semeniškim profesorjem in častnim kanonikom dr. Janezom Semenom, ki živi v Ljubljani. Vedel se je pa Skubic doma in drugod vedno dostojno. Doma je posebno marljivo knjige prebiral.

V naših dnéh vse rado potuje; pa čuda ni, ko imamo toliko cest in železnic, toliko pošt in kočij. Ne smemo se torej čuditi, če tudi sedanji dijaki v počitnicah bolj potujejo, kot nekdani. Samo ob sebi je potovanje gotovo tudi znatne koristi za okrepcanje duha in telesa, zlasti če se potuje v poštenu družbi, peš in z namenom, spoznavati prelepe naše pokrajine, visoke gore in bistro vodé, mična jezera in lepa

mesta. Nikakor pa našim dijakom ni v korist ono shajanje, ki se je začelo gojiti v zadnjih letih, one dijaške veselice po raznih krajih naše domovine, v katerih se le pije in poje, gode in pleše. Na videz se sicer takim shodom podkladajo višji nameni. Pravi se, navdušena mladina vzbuja na takih shodih med ljudstvom narodno zavest, vresničuje ideje, katere zastopa to ali ono narodno društvo, sama se uri za narodno delo itd. Nočemo sicer temu oporekati, vendar terdimo, da so taki shodi, vsaj kakoršne smo v zadnjih letih opazovali, pogubni za mladino v нравnem in večkrat tudi v telesnem obziru. Na takih shodih se jako rada sklepajo prezgodnja in nevarna znanstva z drugim spolom; neizkušena mladina se vabi k ti ali oni politični stranki itd. Vse to in tako gotovo ne krepi, ne blaži značaja naši šolski mladini.

Naj tukaj še omenimo, da tudi o obnašanji dijakov, kadar gredo v večih množicah na počitnice, zlasti na železnici, se večkrat slišijo graje iz ust sopotnikov. Mladeniči naj pomislijo, da z neolikanim obnašanjem škodujejo lepemu slovesu vse naše dežele. Tudi ni spodobno, ako mali „bobki,“ ki imajo že v nižjih razredih s „smodkanjem“ odveč posla, enako počenjajo včasih na železnici ali sicer potovaje na počitnice! Kaki smrad tišči zgodaj iz ust, kaka piškavost, kaka gnjiloba zgodaj na pljučih, in pa koliko denarja zaverženega, za katerega so mater ali druge osleparili. Ne rečem pa, da bi to bilo sploh, — zgodí se vendar le prevečkrat. Kaj tacega dijak Martin Skubic ni počél. Sploh bi morali šolski mladeniči skerbno gledati na to, da bi se o vsaki priliki obnašali dostojno. Ne škoda, temveč znamenita korist bi bila za odgojo mladine, ako bi se nekterim tvarinam, ki se skoz vse šole mlatijo, kake ure odtergale in naj bi se poučevala tudi tvarina, ki se imenuje spodobnost, lepa šega, dostojnost v življenju.

Po dokončanih latinskih in modroslovskih šolah je Martin Skubic v jeseni l. 1835 veselega serca prestopil v duhovsko semenišče ljubljansko: „Gospod je moja dedščina; on mi je odločen v delež; česar sem se na svetu znebil, mi poverneš ti v višji meri.“ (Prim. Ps. 15. 5), je vskliknil na pragu v svetišče Gospodovo. Bog sam ga je bil poklical v preimenitni duhovski stan, to je kazalo vse njegovo življenje in enoinpetdesetletno vzgledno delovanje. Poklic božji pa so mu vsikdar vterjevali dobri kerščanski stariši, zlasti pobožna mati, ki mu je večkrat govorila o vzvišeni duhovski časti, ter mu ob enem naznanjala serčno željo, gledati ga kdaj pred altarjem Gospodovim. Poklic v duhovski stan čutil je rajni Skubic tudi sam; zato mu ni bilo prav nič težko, spolniti materino željo, nasprotno: S sprejetjem v semenišče so se mu spolnile že dolgo gojene goreče želje lastnega serca. Umljivo je torej, da je kot bogoslovec vedno zvesto sodeloval s poklicem božjim. Napredoval je z veliko marljivostjo v čednosti in vednosti, tako da se je tudi kot bogoslovec odlikoval med svojimi tovariši, ter bil po končanem tretjem letu bogoslovja od tedanjega škofa Antona Aiozija Wolfa mašnik posvečen 5. avgusta l. 1839. Še eno leto marljive in skerbne priprave za duhovski stan je preživel gosp. Martin Skubic v semenišču; na to pa je stopil pridni delavec v vinograd Gospodov, kjer se je trudil od jutra mladosti svoje pa skoro prav do onega trenutka, ko mu je solnce zašlo v večnosti.

(Dalje nasl.)

Cudovita previdnost očitno vlada v našem življenji.

Večkrat pravijo ljudje, ki bi se radi učene delali in tudi kot taki veljali, da dandanes ni več čudežev. Sicer nimajo za to prenažno in nepremišljeno terditev nobenega dokaza, in prišli bi v naj večjo stisko, ako bi pravi učenjak dokaz od njih terditve terjali; vendar navadno ostanejo z nekako terdoglavostjo pri svoji terditvi, večkrat seveda le iz tega vzroka, da se prepirajo. Kakega obžalovanja pa so vredni taki bahači, taki polovičarji, ali bolje rečeno, nevedneži, kako smešni so mirno mislečemu, učenemu opazovalcu. Navadno so to ljudje, ki brez lastne skušnje ponavljajo besede drugih, se z njimi bahajo, ter celo še s svojo vednostjo in prebrisanostjo sloveti hočejo. Nimam namena omenjene terditve učeno pojasnovati; za misleče vernike samo to omenim, da prava Cerkev ima zmeraj svetnike v sebi in pri vsakem se morajo čisto nedvomljivo spričati zraven svetega življenja tudi kaki čudeži, brez tega ni nobeden med svetnike prištet od sv. Cerkve, in ker se služabniki Božji vedno prištevajo med svetnike, je očitni dokaz, da se čudeži še zmeraj godé. Sicer pa hočem tukaj le iz marsikterih dogodkov v naravi in čudovitih dogodb pojasniti, kako res Bog očitno in velikrat čudovito nad vami vlada. Rečem pred drugim, da lahko je ovreči terditve širokoustnežev. Ni treba veliko besedi, da se jim dokažejo njih slabi, smešni zaumeni. Opazujmo n. pr. pridno nas obdajajočo naravo. Kterega ne bo premagalo (pretreslo) veličanstvo in lepota vsega stvarjenja, ako gre lepega spomladanskega dne na prosto ter korači čez polja, travnika, livade in skozi gozde? Komu se narava ne dozdeva kot velikanski čudež vsegamogočne in dobre roke Božje? Ali ni že vsako zelišče, vsako drevesce, vsak list v svojem razvijanju, v svoji rasti živi, človeku govoreči čudež? Ali ni celo vesoljstvo, sprememba noči in dneva, spremen letnih časov, tek zvezd, njih nešteta množica in nezapopadljiva velikost, učinek nepremičnih zvezd na svoje planete; ali niso nadalje zelo čudne lastnosti raznoverstnih nebesnih teles. — ali vse to, vprašam, niso li vedni, velikanski čudeži stvarjenja, katerih pa navadno ne občudujemo le iz tega vzroka, ker so takorekoč vsakdanji, zato so nam tudi več ali manj nepomenljivi, ter nam ne vzbujajo našega občudovanja tako, kakor bi ga v resnici morali z njih nepopisljivim veličanstvom. Ne gledé na vse druge, v božjo čast ter v korist in veselje ljudem stvarjene, brezštevne bitja, najdemo, smem to z največjo gotovostjo terditi, tudi v življenju vsacega človeka enega ali tudi več dogodkov, ki so človeku nezapopadljivi, in morajo zato kot čudežni veljati. Kdo bi na pr. mogel razlagati sanje, slutnje, delovanje človeške duše, spreobračanja itd. na popolnoma naravni način, če bi še toliko časa modroval? Kdo ne občuduje nekterih ozdravljenj bolnikov, ktere so že najboljši in najurniši zdravniki popustili, ter naravnost iz notranjega prepričanja rekli, da se mora stvar le po nadnaravnem čudežu razlagati, kar se n. pr. večkrat zgodi v tempeljnu presv. in brezmadežne Device in nebeške Kraljice v Lurdu in na drugih božjih potih. Ne da bi se dalje pečal s posameznimi slučaji, hočem jih le malo navesti, katerih sem bil v svojem življenji sam priča, nad katerih resničnostjo tedaj nobeden ne more dvomiti.

Eden mojih bližnjih sorodnikov, znanstveno zelo izobražen ter poznan kot učenjak in strokovnjak, ki je bival kakih pet ur od svoje rojstvene hiše, prišel je neki večer že pozno domú, ko je opravil svoje dnevne opravila, in se kmalu nato utrujen vlegel. Vendar ni mogel nikakor očesa zatisniti, tako zelo zdihoval je po svojih daleč oddaljenih znancih (sorodnikih). Misel, da je ravno dan poprej pisno sprejel, katero mu je naznanilo, da so njegovi stariši in sestre vsi zdravi ter se jako dobro počutijo, ga ni hotela nikakor pomiriti. Naenkrat — bilo je ob enajstih zvečer — je vstal, se hitro oblekel, vzel palico in puško, šel v vihar ni noči čisto sam čez hrib in dol ter dospel ob petih zjutraj v domačo hišo, kjer je našel svojega ljubega očeta na smertni postelji, družino pa v največjem obupu; oče oboleli so le nekaj ur poprej.

(Dalje nast.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. Veliki telen so v Ljubljani verniki v velikih množicah božje grobe obiskovali, in to v začetku pri dosti vgodnem vremenu. Veliko soboto pa je tako hudo deževalo, da pri vstajenji nikjer ni mogla procesija iz cerkve. Tudi v nedeljo dopoldne je še lilo, popoldne pa se je zjasnilo in postalo lepo vreme. V torek po veliki noči pa je v Ljubljani in po Gorenjskem zopet deževalo in slednjič tudi hudo snežilo.

Na Velikonoč pri pontifikalni škofovi maši je bila šenklavška cerkev vsa natlačena vernega ljudstva; po sv. maši so prevzvišeni gospod knez in škof vernikom slovesno podelili papežev blagoslov za popolni odpustek, tistim namreč, kateri so o tej priliki vredno opravili spoved in sv. obhajilo.

Veliko soboto po vstajenji Gospodovem je preč. stoljni kapitelj prevzvišenemu gospodu knezu škofu vošil vesele praznike, in o tej priliki so se višji pastir priporočili v molitev in naznanili, da se v torek 19. t. m., odpeljejo na Dunaj za kak dan k neki škofovski seji. —

Na ljubljanskem Gradu so ob koncu velikega tedna in še v nedeljo in ponedeljek jetniki imeli sv. misijon in vdeleževali so se ga jetniki z veliko pridnostjo in prav obilno. To je kaj dobro in potrebno opravilo; hvala Bogu, da je po prizadevanji čast. g. kurata jetniškega prišlo do tega! Vodil je misijon prečast. P. Dolijak S. J. in mnogi gg. duhovni, redovniki in drugi, so pomagali spovedovati.

Kako zelo potrebno in koristno bi bilo, da bi tudi dijaki srednjih šol dobili take duhovne vaje, pa tudi gg. šolski učitelji, in ne manj rokodelci, tergovci itd., kakor imajo na Dunaju in po drugih mestih. Kar se sliši iz marsikterih okuženih velikih mest, moralo bi vplivne oblasti močno opominjati, da naj resno skerbijo za obvarovanje, zboljšanje mladine in sploh občinstva.

Iz Amerike Joliet, Ill., 18. sušca 1892. Veleč. gosp. msgr! Minulo je že pol leta, odkar sem Vam zadnjič poročal o naši slovanski misijonski postaji. Sedaj nimam ravno tako zanimivih novic, a tudi malenkosti zanimajo časih. Evo Vam jih kopico.

Ko smo oktobra m. leta našo cerkev posvetili, imeli smo sicer v velikem oltarju podobo (statvo) sv. Jožefa, a ta sv. Jožef je bil, na uho povedano, izposojen. Ne, kakor da bi bili pozabili nanj, ampak

zakasnil se je na svojem potovanju v „obljubljeno deželo.“ Naročil sem ga že 3 mesece prej na Francoskem, vendar evropski kristjanje so in ostanejo počasni in ta počasnost je bila kriva, da ga nismo dobili o pravem času. Kaj storiti? V cerkvi sv. Janeza Ev. imajo v stranskem oltarju lepo podobo sv. Jožefa, za to sem poprosil in postrežljivi g. župnik mi jo je drage volje prepustil. Ta dan po blagoslovljenji naše cerkve pa je došel sem pravi naš sv. Jožef, podoba lepa, kakoršne še nisem videl popreje. Podarilo jo je naši cerkvi tukajšnje slovensko katoliško podporno društvo sv. Jožefa; stane nekaj nad 6000 frankov.

— Tačas imeli smo v cerkvi le en oltar, veliki oltar, danes imamo že dva stranska; v levem je kip lurske Matere Božje, v desnem pa podoba presv. Serca Jezusovega. Pervo je daroval farman naš g. Jan Zupančič, drugo pa neka nemška gospa. Za Veliko noč pa nam je namenjeno še lepše presenečenje. Veliki oltar ima že dve prazni dolblini, kateri smo do sedaj s cveticami spopolnjevali. Tu sem sam precej v začetku namenil postaviti kipa slovanskih naših apostolov, ss. Cirila in Metoda. Sedaj sta že v delu, izdeluje ju česki umetnik iz Chicage. Minulo ne'eljo je prišla k meni deputacija naših Slovakov (kakih 60 jih spada k moji cerkvi), ter mi izročila 50 dolarjev v ta namen. Glejte tako si lepšamo hišo Božjo.

Predpustom so se naši rojaki tudi spomnili sv. Jožefa. Pri vas takrat svet nori, no pri nas ne poznamo tega. Pustni torek je tukaj, kakor vsak navaden dan. Malo nedolžnega veselja pa ne škoduje, so si mislili naši Slovenci, napravili so majhno veselico, se zbrali skupaj in nabrali za cerkev 200 dolarjev, okroglih 500 gld. av. v.

Sedaj pa se postimo, četudi smo dobili po mil. g. nadškofu našem za letošnji post popolno dispenzo (spregled) vsled „influence“ in vsaki petek zvečer imamo križev pot, kojega se naše ljudstvo prav pridno vdeležuje. Res, križev pot smo zadnji čas tudi dobili v cerkev. Posamezne postaje kupili so nam darežljivi rojaki, bodisi pojedini, bodisi več skupaj, in sedaj gre glas po vsem Jolietu, da naš križev pot je najlepši v mestu.

Začetkom t. m. dobili smo tudi novega organista. Zove se g. Fr. Bernik, rojen je v Ameriki od slov. starišev, govori izborno slovanski, angleški in nemški. Popreje so nam petje pri veliki sv. maši iz prijaznosti oskerbovale angleške in nemške gospodičine. Vsako nedeljo imamo namreč 2 sv. maši in pridigi, ob 8ih tiho, ob 10ih peto sv. mašo. Pri peti sv. maši poje se tu po določilu III Baltimorskega cerkvenega zbora le latinsko. Sedaj vežba naš gosp. organist že okrog 25 pevcev, poleg tega poučuje v večerni šoli naše mladeniče v angleščini.

Tudi v društvenem oziru smo nekoliko napredovali. Vstanovili smo med tem časom dvoje katol. društev; društvo viteзов sv. Jurija za mladenče, ki si je že naročilo popolno vojaško opravo; sedaj šteje 60 udov; drugo je žensko Marijino društvo za olepšavo hiše Božje.

Sv. Jožefa, patrona našega smo letos, kar mo-goče, slovesno praznovali. Tri prejšnje dneve obhajali smo 40urno pobožnost na čast sv. R. Telesu, ki se mora v zedinjenih državah po vseh katoliških cerkvah najmanj enkrat na leto veršiti. Č. g. M. Solnce iz Št Pavla prišel nam je na pomoč. Vsaki dan imeli smo zjutraj peto sv. mašo s pridigo in zvečer zopet

govor, litanije in blagoslov z Najsvetejšim. Verniki so v obilnem številu hodili k tej pobožnosti in pristopali k sv. zakramentu. — Sv. Jožefa dan imeli smo jako slovesno službo Božjo. Sodelovali so irski gospodje: Rev. J. J. Morrissey, celebrant, Rev. P. W. Dunne, Rev. J. P. Forster, in Poljak, Rev. D. Koziolk. Po dokončani službi Božji zaključili smo 40urno pobožnost s slovesno procesijo s sv. R. T. po cerkvi in z zahvalno pesmijo. Mnogim naših rojakov so pri tej priložnosti lile solze po licih. Cerkev bila je natlačeno polna, dasi sv. Jožef pri nas ni zapovedani praznik.

Bog ohrani naš verni narod še v prihodnje v tej gorečnosti!

Da ste mi zdravi!

F. S. Šusteršič.

Razgled po svetu.

Rim. Ogerski knez nadškof in primaz Vaszary je 12. t. m. došel v Rim in ostal je v avstrijskem sprejmišču „al Ani a.“ Tudi nekaj družih škofov je na potu v Rim, ali pa so že tam.

Pomenljivo je naznanilo iz Rima, da ondotna volilna družba „Unione Romana“ je pričela volitveni boj za občinske in krajinske volitve. V družbi sami je za prvega predsednika izvoljen gospod markeze Crispotti, vodnik časnika „Osservatore Romano.“ V kratkem bodo po vsih škofijah izdani listi katoliških volilcev. Ta pristop v politični boj se gotovo ni zgodil brez privoljenja sv. Očeta. Čas je, da se italijanski katoličani ganejo, če ne, bode na zadnje vse do čistega pri teh liberalnih gospodarjih šlo pod klop. („Salzb. Kirchenztg.“) —

Kakor drugod, tako so tudi na Laškem za 1. maja prepovedane vse očitne skazovanja, počenjanja, shodi itd., kar smejo vradnje tudi z orožjem zabraniti. Privatni shodi se smejo dovoliti le z vstopnicami, toda časniški zastopniki ne smejo pričujoči biti... Tako brezvérci lovijo kravo, ki so jo sami iz hleva izpodili. —

Frančiškanski pater Marcellino iz Civezze je nedavno dal na svitlo Dantovo „Divina Commedia“ po nekem vatikanskem kodeksu z latinsko prestavo in z izvrstnim pojasnovanjem pisatelja Giov. Serravalle-a. Za to učeno delo je 3. aprila od sv. Očeta dobil pohvalno pismo. Sv. Oče, ki so sami med najpervimi učenjaki, pravijo med drugim, da pisatelj je s tem dal dokaz, kako se tisti redovni možje, ktere naš prevzetni čas zaničuje, po zgledu svojih prednikov, vedno dalje zaslužne delajo za umetnijo, učnost in za vsako pravo oliko. („Con cio riusciate eziandio a confermare e a dimostrare coll' esempio, come quelli Religiosi, che la nostra eta superba ha in tanto dispregio, seguano anch'*) oggi a meritare, giusta le antiche loro tradizioni, delle buone lettere, delle scienze, e d' ogni più squisita civiltà.“)

V Jeruzalemu so se sestre sv. Vincencija pred kratkim naselile, da bolnikom strežejo, in gobovim, kakoršnih je v Jeruzalemu precej veliko — o žalostna osoda! Francoski konzul jim ni mogel k temu potrebne pravice (fermana) pridobiti, morebiti iz zanikarnosti,

*) Nekteri apostrofi v tem lepem stavku kažejo, kako Italijani (pa tudi drugi narodi) se v prozi sem ter tje rabijo apostrofe, kterih se pa marsikteri naših v svojih vodenih popevkah boje, kakor zelenega pajka!

pravi sporočilo. Nato jim je turški poglavar sam pridobil ferman. In Francosko velja za varha katoličanov v Palestini, — ne mara tako, kakor je zdaj varh katoliške vere v francoski deželi sami, kjer katoliki marsikterikrat še v cerkvi niso več varni pred rudečarskimi tolovaji!

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva

Nameni za mesec april (mali traven).

a) Glavni namen:

Spoštovanje recežev Jezusa Kristusa.

b) Posebni nameni:

25. **S. Marja.** Pobožnost, zaupanje in spoštljivo vedenje pri molitvi. Posvečevanje samega sebe pri duhovnih. Zastali z velikonočno spovedjo.

26. **Naša lj. Gospa dobrega sveta.** Svēt za vladarje in ljudstva v rešenje socijalnega vprašanja. Razcvitanje marijanskih kongregacij. Kerščanske matere in njih otroci.

27. **Bl. Peter Kavizij.** Povernitev pregnanih redov na Nemško. „Duhovni in obhajanci.“ Kanizijeve družbe.

28. **S. Pavel s Križa.** Ljudski misijoni in duhovne vaje. Vse posebno priporočene dušnopastirske zadeve. Nameščenje važnih župnijskih duhovnij. Družbe sv. R. Telesa.

29. **S. Peter muč.** Delovanje zoper suženjstvo in njega pospešitelj. Afrika in njene potrebe. Zidanje novega samostana v renskih pokrajinah. Jetnišnice.

30. **S. Katarina Slovenska.** Ženski redovi. Pospešitelji molitvenega apostoljstva. Šmarince. Vse poslano, pa še ne uslišane zadeve. Udje molitvenega apostoljstva in bratovščine presv. Serca Jezusovega, ki so umerli v mescu aprilu in ki umerjō v mescu maju.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Seroa.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov. Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad, in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Mati priporoča razuzdanega sina za spreobrnjenje, za vredno opravljenje velikonočne dolžnosti. — Mir in zadovoljnost v zakonskem stanu na priprošnje presv. Družine Jezusa, Marije, in sv. Jožefa. — Nesrečni zaničevavci duhovnov. — Hudo bolan dijak za ljubo zdravje, če je Božja volja. — Razuzdana hči za pohljsanje. — Zakonski mož za spoznanje in spreobrnjenje na priprošnje sv. Jož. in sv. Frančiška. — Hči in mož v dober namen.

Zahvale.

Na priporočevanje k N. lj. Gospé in k sv. Jožefu sem bila uslišana v veliki potrebi; torej naznanjam naj priserčnišo zahvalo usmiljenemu Bogu, N. lj. G. in sv. Jožefu.

Iz Loke, 19. aprila 1892.

C. K.

Listek za raznoterosti.

Očitna zahvala. Imeli smo tukaj sveti misijon od prvega do desetega aprila; prevzeli so to sveto opravilo prečastiti misijonarji gospodje: Franc Jav-

šovec, superijor pri sv. Jožefu v Celji, pa Karol Heidrih in Urban Nežmah iz Ljubljane. Pomagala sta stalno čč. oo. Benedikt, vikarij v Brežicah, in eden očetov kapucinov iz Kerškega; pomagali so tudi čast. gospodje iz dekanije Neutrudljivo so vsi delali v spovednici in gg. lazaristi še poverh na prižnici; bilo je vseh obhajancev čez 3 tisoč. Bodi zahvala Bogu in gospodom sodelavcem, in Bog naj vsem prav obilno poverne!

V Leskovcu, 12. aprila 1892.

Dr. J. Sterbenc,
dekan.

V Cirknem na Goriškem je 11. t. m. umerl ondotni preč. g. dekan in zlatomašnik Jož. Jeram, star 77 let. R. I. P.

V Cirknem je 14. aprila po daljni bolezni previden s ss. zakramenti, umerl vikarij v Novakah č. g. Anton Selak, mnogo znan in spoštovan gospod. Bog mu naj večni mir.

Marija Košir, umerla je 12. aprila previdena s ss. zakramenti, stara 60 let, bodi sorodnikom in prijateljem v molitev priporočena.

Tudi v Jozefinu so bile veliki teden prav ginljive duhovne vaje. (Več prih.)

Deržavni zbor zopet prične zasedanja 26. aprila, **Celovec.** Milgsp. knez in škof so 19. t. m. odri nili v Rim in vernejo se ob koncu tega mesca — Prošt in dekan preč. g. Fr. Viconik v Doberli vasi je nevarno zbolel; dekanijška opravila oskerbljuje v. č. g. M. Šervicelj, kn. šk. konzist. svētnik, na Rebrici. — Spremembe čč. gg. kaplanov: Václav Valeš gre iz Gačnja za proviz. v Steben na Zili; Ant. Konečni iz Sokolovega v Šmarje pri Volfsb., Teodor Stufka iz Šmarja na Sokolovo.

Obiskovanje cerkvā in birmovanje bode mesca maja: 3. maja v Ovbrah, 4. v Kerčanjah, 5. na Rudi, 6. v Št. Andražu, 7. pri sv. Jederti pri Volfsb., 8. v Šmarjeti, 9. v Rōjah, 10. v Šmartnem (Grānitzthal), 11. v Guštanju, 14. v Glodnici, 15. v Nemškem Grebinju, 16. v Pisnegu, 18. v Podbernosom, 19. na Duholici, 21. v Lipi, 22. v Škofičah, 28. v Št. Petru pri Grabšt., 29. v Bilčovsu.

Naš rojak č. g. Jan Fajdiga, bivši c. kr. mornarski kapelan, je šel v pokoj z naslovom mornarskega župnika.

Premeščeni so čč. gg.: Fr. Krumpestar iz Nevelj na Prečino; Fr. Verhovšek iz Ribnice v Komendo, Jan Mavring iz Vodic v Kranj; Fr. Birek iz Kočevja v Kranj; Mat. Slak iz Predoselj v Vodice; Ign. Zupanec, bivši ternovski kapl. v Predoslje; J. Pavlič iz Boštanj v Cerklje na Gor., Al. Česarek iz Cirknice v Boštanj; Fr. Rajčević z Brezovca v Vipavo; J. Lovšin iz Mokronoga v Kočevje, Jož. Žagar iz Starega terga pri Polji v Hinje; Jož. Kramarič iz Hinj v Stari terg pri P.; J. Zupan iz Vipave na Brezovec.

Škofovo obiskovanje in birmovanje bodo letos imele duhovnije od 27. maja do 4. rožnika: Revte (pri Jesen.), Rateče, Boh. Bela, Kamna gorica, Do bráva, Ovsise, Besnica in Reteče. Od 18. rožnika dalje do 10. jul. pa nekatere duhovnije dekanij: Leskovške, Novomeške in Semiške. Pozneje bodo natanko naznanili.

„Amerikanski Slovenec“ 1. aprila t. l. piše, da je 14. sušca v Glešavu za vratnico umerl Franc

Bogataj, iz Zadobja, fare Lučinske na Kranjskem, ki je še le 4 tedne poprej prišel v Ameriko, zapustivši doma ženo in čvetero otročičev. Star je bil 30 let. Bog mu daj večni mir!

Ginljiv opis velikega tedna pri sv. Jožefu v Prjedoru prinese „Danica“ prihodnjič.

Iz rimskega Martirologija.

21. aprila.

V Kantuariji na Angleškem, sv. Anzelm škof, sloveč s svetostjo in učenostjo.

V Perziji, sv. Simeon, škof v Selevciji in Ktesifontu. Bil je na povelje kralja Sápóra vjet, vkle-njen in krivičnim sodnikom izročen. Ker ni hotel solnca moliti in je Jezusa Kristusa glasno in z vso stanovitnostjo pričal: je bil zapeit v terdo ječo in dolgo časa hudo mučen še s 100 drugimi vred; izmed teh so bili škofje, mašniki in raznih redov duhovniki. Med tem je Ust hazanes, kraljev tovarš v otročjih letih, stanovitno preterpel smert za sv. vero. Bil je ta mučenik že od sv. vere odpadel, pa sv. Simeon ga je spreobernal, in s je ta odpadnik tako srečno rešil in zveličal. Naslednji dan, ki je obletni dan Jezusove smerti, so bili Simeonu pred očmi vsi z mečem končani, on pa je vsacega posebej resno spodbudoval k stanovitnosti, poslednjič pa je bil še sam obglavljen. Z njim vred sta mučeniško smert preterpela preslavna moža, Abdehata in Ananija, njegova duhovna, tudi Pazicij, načelnik kraljevih umetnikov — zato, ker je poterjeval omahujočega Ananija, bil je skoz vrat preboden ter so mu od ondod jezik iztergali, ter je grozne smerti umrl. Za njim so tudi njegovo hčer, ki je bila Bogu posvečena Devica, grozovito končali. In še več družih.

22. aprila tudi na veliki petek, je bilo grozovito preganjanje po Perziji. Čez leto in dan usmertenja škofa Simeona, ravno ko se je obhajala smert Zveličarjeva, je ljuti trinog Sápór ukazal po vsi Perziji kristjane moriti. Preterpeli so smert za Kristusa: Azades, najljubši kraljev služabnik (evnuh); Milles škof, sloveč s svetostjo in čudeži; Acepsima škof, s svojim duhovnom Jakopom; duhovna Aithala in Jožef, diakona Azadane in Abdieso, in premnogi drugi duhovniki (kleriki); dalje: škofa Maréa in Bikor, z drugimi 20 škofi in skorej z 250 duhovniki (kleriki), minihi in posvečenimi devicami, med kterimi je bila sv. škofa Simeona sestra Tárbula, s svojo služabnico, kteri so neusmiljeni pogani na drevesni debli privezali, z žago tergali in grozovito umorili.

Ravno ta dan so v Perziji za sv. vero smert preterpeli: Hebimena in Hrisotel, diakona Luka in Mucij. — Tudi še veliko družih.

Tako so vedeli ceniti dar svete vere, zanjo življenje dati in se zveličati. Kaj bode z mnogimi današnji čas, ki imajo usta polne narodnosti in posvetnosti, pa jezik polen zaničevanja zoper tiste, ki jih je Kristus za čuvaje sv. vere postavil in rekel: „Kdor vas zaničuje, Mene zaničuje!“

Dobrotni darovi.

Za dijaško misio: «Inimicus lačnih t.» 10 gld. — Neimen. prijatelj 3 gld. (Prejel tudi vse za int. — Pozdravljeni!) — «Dražgošak za pirhe pridni družini 5 gld.» — Iz Idrije M. A. 2 gld. — Preč. g. župn. M. Preželj 5 gld. — Iz Žuženberga 7 gld. — Č. g. kapl. Fr. Krumpstar 1 gld. — Neimen. 20 kr. — Č. g. župnik Ant. Hočevár Št. Lor. 2 gld. — Prečast. g. dek. Ant. Aleš 5 gld. — Č. g. župnik M. Jereb Jav. 1 gld. — Č. g. župnik Fr. Marešič 2 gld.

Za afrikanski misijon: Č. g. župnik M. Jereb Jav. 1 gld.

Za sc. Detinstvo: Preč. g. župn. M. Preželj 6 gld. 50 kr. — Iz Dramelj 1 gld. 44 kr. — Iz Šent-Vida nad Ljubljano 51 gld. 60 kr. — P. J. J. iz Celja 50 gld. — (Op. V zadnji «Dan.» l. 16 je ta dar po zmoti stal pod naslovom: «Za varhe Bož. groba.») — Preč. g. župn. Ign. Podobnik 5 gld. 70 kr.

Za varhe Božjega groba: Nabirke po prečast. g. dekanu Mat. Kožuhu: Staraloka 7 gld. 75 kr. — Javorje 3 gld. — Trata 5 gld. — Poljane 5 gld. — Sv. Leonard 3 gld. — Reteče 4 gld. 10 kr. — Železnike 2 gld. 15 kr. — Č. farni vrad v Zavrtaču pri Idr. 1 gld. 16 kr. — Č. g. župnik Al. Kumer 9 gld. 30 kr. — Č. g. župnik Jož. Gerčar 2 gld. 22 kr. — Senožče 2 gld. in Vreme 2 gld. po preč. dek. vradu Postonjskem. — Iz Žuženberga 10 gld. (in 8 gld. za razne vel. potrebe, misijone). — Č. g. župnik Ant. Hočevár s Št. Lorenca 3 gld. 28 kr. — Po prečast. g. dek. Ant. Alešu farani Sem. 12 gld.

Za sc. Očeta: Iz Žuženberga 30 gld.

Za bratorščino S. R. T.: Iz Stare Loke po preč. g. dekanu M. Kožuhu 44 gld. 25 kr. — Javorje 7 gld. — S Šenturske gore 6 gld. č. g. adm. S. Robič. — Preč. župnik Ign. Podobnik 17 gld.

Za opravo ubožnih cerkev: Iz Št. Jurja pri Šmariji 35 gld. — Neimenovana 1 gld. — Iz Mekin 20 gld. — Od sv. Katarine 19 gld. — Iz Cirknice 37 gld. — Z Blok 52 gld. — Iz Št. Ožbalda 19 gld. 25 kr. — Iz Nevelj zopet 1 gld. 65 kr. — Blaž Kos 40 kr. — S Sel pri Kamniku 40 gld. — Iz Slavine 54 gld. — Iz Višnje gore 28 gld. — Z Zgornje Besnice 18 gld. — Z Golega 11 gld. 25 kr. — Po čč. gg. Uršulinaricah v Ljubljani 16 gld. 51 kr. — Iz Podlpe 12 gld. 30 kr. — Iz Semiča 83 gld. — Iz Cerkljan na Gorenjskem 53 gld. 20 kr. — Iz Šmarija na Dolenjskem 21 gld. — Z Vojskega 18 gld. 75 kr. — Iz Zagradca 20 gld. 70 kr. — Iz Begunj pri Cirknici 27 gld. 45 kr. — Iz Stare Loke 44 gld. 25 kr. — Iz Radovice 18 gld. 20 kr. — Od Bele cerkve 16 gld. 4 kr.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: Č. g. vik. K. Čigonj 3 gld. — Preč. g. župn. M. Preželj 2 gld. — Gspdc. Iv. Kotnik 5 gld. — S pristavkom: «Ta 2 gld. pošljem za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru z namenom, da bi sv. Jožef sprosil dvema zakonskima ljubi mir.»

Za najpotrebniši misijon: Preč. g. župn. M. Preželj 2 gld. — Č. g. vik. K. Čigonj 2 gld.

Za stradajoče redornice na Lučnem: Č. g. vik. K. Čigonj 1 gld.

Za jutroce misijone: «Soli Deo honor» 25 gld.

Za zidanje semenišča v Sarajevu: «Soli Deo honor» 50 gld.

Za cerkev Jezusovega prestetega Serca: Preč. g. župnik M. Preželj 3 gld.

Za bratorščino sv. Dizma: Č. g. župnik Al. Kumer 2 gld. 20 kr.

Za poškodovane na Gorenjskem: Č. g. admin. Fr. Kepec 1 gld. 50 kr.

Za pogorelce na Notranjskem: Č. g. admin. Fr. Kepec 2 gld.

Za pogorelce v Rakitniku: Fara Lipoglav po č. g. župniku Fr. Marešiču 3 gld.

Pogovori: G. Fr. M.: Ss. maše se bodo opravile.